

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764618464/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

lia, til hvis Forstaaelse Gerhard i de fleste Tilfælde manglede Nøglen. Derpaa kom Turen til Bøger og sceniske Opførelser. Pariser-Salonen og nogle Atelierhistorier fulgte. Paa den første var der tre Billeder – tre af de tre tusind – som duede. Men paa derom nedlagt Indsigelse af en ung Maler, støttet af en Kunsthistoriker, reduceres Antallet til det mindst mulige, til et. Kunsthistorikeren sagde i den Anledning et Par udmærkede Ting, som han vilde skrive. Overgaard bemærkede, at han i Paris for fem Aar siden havde hørt de samme Ytringer, som dengang betegnedes triuelle. Herom tvistedes man. En yngre Maler kom ind paa en længere Udvikling om Impressionismen hos Lionardo. Han forvildede sig i en tæt Urskov af Begreber, med frodig Underskov og hængende Lianer og sprutrød af Ivrighed, med en elskværdig lille Latter over sig selv, styrtede han endelig ud af Skoven med det Udraab: Ligemeget! det, som jeg *vilde* ha' sagt, det er det rigtige!

Overgaard bemærkede hertil, at det, som han havde sagt, var »Seminarisme«. Han blev kaldet til Orden af en Journalist og Æstetiker, som rejste sig kampberedt. Han vilde nedlægge Protest – sagde han – mod Anvendelsen af Ordet Seminarist i nogen som helst for Lærere, Folkerepræsentanter og Bannerførere forklejnende Betydning af Ordet. Og han paaberaabte sig Grundtvig og Askov og Bjørnsons »Fiskerjenten« – og en Bog af ham selv. Hvorpaa han bad Opvarteren om en ny Cigar, og gik udenfor.

Han var knap naaet igennem Døren, da der hørtes Ordet: Idiot! Han drejede sig, kastede et Blik omkring paa Selskabet. Overgaard lo. Da Æstetikeren atter var kommen ind, satte han sig smilende paa sin Plads, sigende, med en rund Armbevægelse og med et venskabeligt Nik hen til Overgaard:

I Stridens Hede falder stærke Ord. Man maa føle, at Bølgerne gaar højt, og at de kan slaa over En, naar man kæmper for Idealerne! –

Nørager! sagde Overgaard og klappede ham paa Skuldren. Du er s'gu en brav Fyr! Men sig mig, hvad skal man i Grunden gøre, for at faa Dig gal i Hovedet? –

Aa hvad – mellem Venner! ... sagde Nørager, løftede sit Glas og nikkede rundt.